

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Innehållsförteckning:

TREDJE KAPITLET

Lejonet	1
I. Lejonet i vårt ställe.....	2
II. Lejonet i oss eller vi i honom	4
III. Två världsföljder av Lejonets seger	5
1. Satans tregradiga nedkastande	5
2. Världens styrelse och frälsning	7

TREDJE KAPITLET

Lejonet

Och jag såg i högra handen på honom som satt på tronen en bokrulle med skrift både på insidan och utsidan, förseglad med sju sigill.

Och jag såg en väldig ängel som ropade med hög röst: "Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess sigill?"

Men ingen i himlen eller på jorden eller under jorden kunde öppna bokrullen eller se in i den.

Och jag grät bittert över att det inte fanns någon som var värdig att öppna bokrullen eller se in i den.

Men en av de äldste sade till mig: "Gråt inte! Se, lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har övervunnit, och han kan öppna bokrullen och bryta dess sju sigill." (Upp 5:1–5).

Guds evighetslöften är sju. Med dem slutar alla sju breven till församlingarna i mindre Asien. Och alla dessa löften är bundna vid ett enda ord, ordet: **övervinna**. "Den som övervinner" ska få, "den som övervinner" ska få o.s.v. (Upp 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21).

Och när Uppenbarelsebokens syner håller på att avslutas, då inträder den högtidligaste stunden i den nytestamentliga profetian. Ty då tar han, som sitter på tronen, själv ordet. Det är den enda gången i hela denna bok då han själv talar. Och i de ord han då säger, sammanfattar han alla sina löften till ett enda, som han kallar "**detta arv**", nämligen ny himmel och en ny jord med ett nytt Jerusalem. Och detta oändliga och outsägliga löfte binder han vid ett enda ord, det ordet övervinna: **Den som övervinner ska få allt detta i arv**. Det är den Allsmäktiges, den Heliges och den Eviges sista ord i den heliga Skrift. Och med detta slutord binder han alltså varje människa vid övervinnandets fruktansvärt allvarliga grundlag (Upp 21:7). Människa, märk detta!

Ty övervinnandet är en oeftergivlig grundlag för allt liv. Det är självbevarelsens världsgrundlag, som Gud inskrivit i allt skapat. Och det kerubiska lejonansiktet är just denna lag, som vi sett.

Allt levande har lejonansiktet, bär i sig driften och kraften till självbevarelse. Och det måste, varje efter sin art och grad, genomgå en kamp för sin tillvaro. I annat fall är livet förlorat.

Redan den lilla grodden måste övervinna mullens tryck och spränga dess skorpa. Om inte, så blir förkrympning och död dess oundvikliga lott.

Djuret måste kämpa en mångsidig och oavlätlig kamp för sin tillvaro, annars är det förlorat. — Den lekamliga människan likaså.

Samma lag för den andliga människan. Men här uppträder han som högsta naturlag. Han bjuder under *frihetens* fruktansvärda ansvar. Och här har seger eller nederlag omätliga följder inte blott för människan själv utan för hela den lägre skapelsen. Inte ett sandkorn i jorden, inte en planta på marken, inte det minsta kräk i den doldaste vrå, som ej

delar resultatet av människans kamp. Allt skapat ropar med tårat öga till människan: ”Övervinn, övervinn!” (Rom 8:14–23)

Och nu rör sig vår text omkring blott ett enda ord, ordet *övervinna*. ”Gråt inte! Se, lejonet av Juda stam har **övervunnit**”, säger en av de äldste. I detta ord sammanfattar han alltså hela Kristus verk i livet och i döden. I övervinnandet ser han sålunda hela Kristus värdighet, kraft och makt att ta boken, som innehåller världens styrelse och frälsning.

Ty kerublejonet har fallit, övervinnandets grundlag är bruten. I dess ställe har trätt vildlejonets konungsliga världslag, syndens och dödens slavlag.

Kerubheligheten är försvunnen och kerubhärligheten med den. Förstabudsståndet är övergivet.

Allt var kerublejonets fel. Det försummade vakthållningen mot frestaren. Och det har blivit övervunnet av det rytande vildlejonet.

Därför måste Kristus träda i lejonets ställe. Han måste först och sist och framför allt vara kerublejonet. Därför kallas han **Lejonet** av Juda stam. Det är Kristus första benämning i kerubsynen. Innan Johannes ser honom som Lammet, hör han honom kallas Lejonet. Därmed ställs lejonuppgiften hos Kristus såsom själva hans grunduppgift. Han måste först och sist vara **övervinnaren**. Och i enlighet därmed sammanfattar han själv hela sitt verk i liv och död i detta enda ord: ”Jag har övervunnit” (Upp 3:21). Och han säger att han är den ”*starkare*, som **övervinner** den *starke*, och tar ifrån honom alla de vapen som han litade till” (Luk 11:22).

Kristus grundbenämning är alltså enligt vår text, ”Lejonet”. Han är Lejon-Lammet eller Lamm-Lejonet. Och därför undergick kerubsynen, som vi sett i Hes 1:10, den förändringen att lejonet visade sig först. ”Den första varelsen liknade ett lejon” (Upp 4:7). Och strax träder Lejonet av Juda fram på den nytestamentliga skådeplatsen.

Vi tar nu tre synpunkter: Lejonet i vårt ställe; Lejonet i oss eller vi i honom, samt två världsföljder av Lejonets seger.

I

Lejonet i vårt ställe

Kerublejonet har fallit. Men Lejonet av Juda trädde fram och intog dess plats, och det redan i Guds eviga råd.

Han steg i fullaste mening i vårt ställe, *nämligen så långt den helige och rättfärdige kan stå i syndarens ställe*. Mer krävde inte Gud av honom, och mer behöver vi inte. Nöjer oss med det.

Han stod sekundligen under kristallfästet så som vi skulle stått där. Han skylde sekundligen sina fötter och sitt ansikte med den heliga fruktans vingar. Ty Herrens fruktans ande ”vilade” över honom. Och han steg sekundligen uppåt på kärlekens vingar, så att dånet av dem fyllde hela Kanaans land. Så stod han sekundligt budstånd i fyrsidig förstabudskärlek till Fadern och i tusenfaldig andrabudskärlek till oss (Mark 12:28–31). Så blev det första budet och därmed alla buden

lejonliv, lejonbud och lejonevangelium i Lejonet av Juda stam. Han var och är Guds lag i personlig gestalt.

Kerubernas helighetssång sjöng han från krubban till korset i varje tanke, känsla, ord och gärning, så att han glödde som eld och brann som bloss i helighet och rättfärdighet. Han var Guds Helige (Apg 2:27).

Skapelsen var för honom kristallhavet. Med sin rena väsenseld stod han i samband med hennes kerubiska eldkrafter. Han förvandlade vatten till vin, gick på Gennesarets sjö, bespisade 5 000 män, befalldes över sjukdomarnas hela skara och bjöd döden släppa sitt rov. Sådant var för honom helt naturliga saker. Ty han levde naturligt i den kerubiska övernaturen. Och sådana gärningar ter sig för varje kerubmänniska som förnuftiga ting.

Han såg allt med Faderns blick, gjorde allt med Faderns hand, åkte alltid i Faderns vagn. Och därför krossade hjulen allt motstånd, nämligen så som det kunde och skulle krossas i kärleken på förnedringens färd. Och allt detta gjorde han i vårt ställe.

Självbevarelsen var grunddraget i hans liv. Först och främst *egen* frälsning. Om den bad han med höga rop och tårar (Heb 5:7). Ty på den hängde hela världens frälsning.

Övervinnandets omutliga, oeftergivliga världslag var grundlagen i hans liv. Ty den *måste* upprättas och helgas i hans egen person och genom honom i hela skapelsen. I annat fall är hon för evigt utestängd från alla Guds löften. Ty de sitter alla som evighetsblommor i en krans på övervinnandets band.

Därför satt han sekundligt lärvillig konung och präst på förnedringens safirtron. Det rytande lejonet närmar sig planet. Dråpslaget faller tre gånger i öknen och sju gånger på korset samt dessutom en gång i varje sekund i livet och i döden.

Detta rytande lejon mötte honom i gestalten av de båda vilddjuren. Det var dem han måste övervinna. Ty de är allt ont.

Lejonbjörnleoparden, världsanden, nalkas honom först genom ljuvliga lockelser, därefter med bitter plågodöd. Det gällde att smila eller pina omkull honom.

Och hand i hand med kattbjörnen gick lammormen. Han var det dåtida falska profetdömet med den förstabudslösa lagen och löftet, den judiska skökan. Och båda djuren står inför honom i Pilatus och Kaifas.

Och han övervann alla frestelser av dessa båda vilddjur. Och därmed hade han övervunnit allt ont. Han bevisade sig som ”den starkare”. Han var övervinnaren in i döden. Det var lejonverket. Och det skedde i vårt ställe.

Och alla fyra kerubansiktena samverkar. Där ett är, där är de alla med. Vad ett gör, det gör de alla. Så var de alla med om övervinnandet, vart och ett med sin uppgift. Alla har övervunnit.

I denna lejonseger ligger försoningen för världens synd. Där står ett kungslejon i Lammets blod. Det är blodets värde, makt och kraft. Det är *Lejon-Lammet* som tar boken.

Lejonet av Juda är stamkeruben, stamövervinnaren, stamheligheten, stamrättfärdigheten.

Stamlejonet Jesus Kristus är ”gottgörelsen”, ”tillfyllestgörelsen”. I honom ligger fullkomlig ingreningskraft och grenlivskraft och

övervinnande tronkraft. Och Gud nöjer sig med den välbehagliga stammen, tills grenarna kommit in och burit övervinnandets frukt. Då är försoningsverket fullbordat, *då*, när världen låtit försona sig med Gud genom utgrening ur vilddjursstammen och ingrening i lejonstammen.

II

Lejonet i oss eller vi i honom

Stammen finns. Men därmed är ännu ingen människa personligen frälst. Vi måste bli gren-lejon i Stamlejonet. Ty Skriften känner ingen annan frälsning än grenfrälsningen (Joh 15:4–6).

Lejonet har inte övervunnit i vårt ställe, så att vi ska *slippa* att övervinna – utan i vårt ställe, så att vi ska *kunna* övervinna genom honom. Så kunde Paulus och de till vilka han skrev, ”vinna en överväldigande seger” i 7 lidanden och 9 frestelser (Rom 8:35–37; 12:21). Det är lejonnåden i Kristus.

Men, men — gren, gren i honom! Därpå hänger det. Och som gren i stamkeruben har du din evangeliska kerubtrustning. De 4 vingarna sveps kring fötter och ansikte till helig och salig abbafruktan, och de 2 andra sträcks till abbakärlekens lätta lyftfärd i safirblå rymd. Ansiktena gör kerubtjänst åt alla sidor i alla väder. De många ögonen öppnas till sekundlig kerubsyn, de många händerna sträcks till sekundligt kerubverk. Lamporna tänds, elden glöder, kristalltemplet strålar från ovan och nedan. ”Rulla!” ropas det åt hjulen, så att du ”hör det med dina öron”, och vagnen går segerrikt fram på förnedringens väg i liv och i död.

Sådant är grenståndet, som är förstabudsståndet och därmed segerståndet i alla bud. Nu farväl, ni mergudar alla, ty Gud är En, och hans namn är Ett.

Så blir du oförmögen att synda (1 Joh 3:9). Ty av dina sekundliga synder ”gör” du ingen enda synd. Ty *du* har synden, och *synden* har inte *dig*. Du är ovanpå. Du och inte synden sitter på tronen.

Detta är lejonnåden i Kristus. Så omätligt djup, hög och vid är den.

Det är ett skamligt oskick av de troende att ideligen klaga över syndens makt. Därmed hädar du Lejonet. Ty i honom finns kraft till ”nog och över nog”.

Att besjunga och beprisa den ”härliga nåden” men ligga under syndens övermakt — den ”nåden” är inte värd något pris. Felet är det, att du vill vara gren i två stammar på en gång. Steget-ut-frälsningen känner du inte. Segerlejonet i Lammets blod har du tagit bort och gjort dig ett blott och bart pino-Lamm. Det är skökans Lamm.

Lejonnåden i Kristus vill lära människan livets läxa: världsgrundlagen, självbevarelsens, övervinnandets oeftergivliga lag. Just därför släpps frestaren på dig allsidigt och oavlåtligt, som du ser. Nämn mig vad gott du vill, och jag ska säga dig namnet på dess sekundlige dödsfiende. Friden hotas av ofrid, fröjden av bedrövelse, kraften av svaghet, ödmjukheten av högmod, tålmodet av otålighet, kärleken av själviskhet, sanningen av lögn o.s.v. Lejon-Lammet i ditt bröst släpps aldrig ur sikte av vilddjuret. Kring varje himmelens duva

kretsar en hög på vår jord. Här står den sekundliga kampen. Sjulöfteskranen framhåller han, som sitter på tronen. Vinner du, så har du den. Övervinnes du, så är den förlorad. Så allvarlig är nåden. Alltså: en lejonblick, ett lejonslag i vart och ett nu, och hälen på ormens huvud vid vart och ett steg — det är livets grundlag i syndens värld. Och den lagen är lejonevangeliet i Kristus.

Men här får du i början vidkänna många och bittra nederlag, ända till dess du blivit en komplett nolla i konsten att frälsa dig själv. Ty det är den själviska självkraften, som utestänger lejonkraften.

Och här krävs ihärdig övning, just vad Paulus kallar ett *arbete* med fruktan och bävan på själens frälsning (Fil 2:12–13). Ty Lejonets segerkrafter griper dig aldrig mekaniskt. De finns i honom blott som material, varav du ska bygga din segermänniska, ditt evighetshus på klippan, vilket står fast i slagregn, flod och storm (Matt 7:24–25).

Kristus kommer människan till del såsom bröd och dryck. Lejonet måste ätas och drickas, d.v.s. inbegäras, inkännas, intänkas, inviljas, inhjärtas, insjålas, inkraftas och införstås, smältas och omsättas till en lejonmänniska just där du är ställd i livet.

Och här får du sekundligen erfara ställföreträdareskapets omätliga nåd. Ty sekundligen står han ”inför Guds ansikte för vår skull” (Heb 9:24), och överskyler ditt ofullkomliga övervinnande med sitt fullkomliga övervinnande, ända till dess han så fullkomligt grenat in dig i sig, att du är honom fullkomligt lik.

Men akta dig här för den ”evangeliska” skökan med sitt falska ställföreträdareskap, som har så vid utbredning även i den lutherska kyrkan. Ty hon har inte Lejonet. Hon går vid sidan av övervinnandet, tar det inte som evangelium utan blott som ett lagkrav, inför vilket man ska komma på skam. Och med den läran har hon insövt och fördärvat mångtusen själar i vårt land.

Nu fram med Lejonet! Ty nu uppstiger det rytande vilddjurs-lejonet med väldig kraft ur själva avgrunden och rycker hela världen med sig in på Harmageddon. Där ska striden om världsväldet stå mellan vilddjurs-lejonet från nedan och Lejon-Lammet från ovan. Fram med lejonevangeliet, ni Herrens helige, så att ni blir Harmageddoniska lejonlamm, då ni grips av vilddjurs-lejonets klor och rivs i stycken av dem.

III

Två världsföljder av Lejonets seger

Den första gäller den onda andevärlden och består i Satans gradvisa nedkastande. Den andra gäller vår värld och består i hennes styrelse och frälsning.

1

Satans tregradiga nedkastande

Och kvinnan födde ett barn, en Son som ska styra alla folk med järnspira, och hennes barn rycktes upp till Gud och hans tron.
(Upp 12:5)

Och det blev strid i himlen: Mikael och hans änglar stred mot draken. Och draken och hans änglar stred, men han var inte stark nog, och det fanns inte längre någon plats för dem i himlen. Och den store draken, den gamle ormen som kallas Djävul och Satan och som förleder hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom. (12:7–9)

Och jag såg en ängel komma ner från himlen med nyckeln till avgrunden och en stor kedja i handen. Och han grep draken, den gamle ormen som är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år. Sedan kastade ängeln honom i avgrunden och stängde och förseglade den över honom, för att han inte mer skulle förleda folken förrän de tusen åren nått sitt slut. Därefter ska han släppas lös för en kort tid. (20:1–3)

Och djävulen som hade förlett dem kastades i sjön av eld och svavel där också vilddjuret och den falske profeten är. Och de ska plågas dag och natt i evigheters evighet. (20:10)

Solkvinnan, i egenskap av den gammaltestamentliga församlingen, gick havande med en Son (Upp 12:1–2). Och då Lejonet, ”Sonen”, var fullfrestad i allt och det rytande vilddjurs-lejonet fullbesekrat i allt, då var barnet, som hon i årtusenden gått med, *fullfött, d.v.s. fullkomnat* i lidandet på korset. Och det ”rycktes upp till Gud och hans tron”.

Och då han i egenskap av fullkomnad och godkänd övervinnare satte sig hos sin Fader på hans tron (Heb 5:4–5, 10; Upp 3:21), då gick Mikael och hans änglar till anfall. Och draken och hans änglar nedkastades från himlen till jorden.

Satans stamhåll allt sedan hans fall är avgrunden (2 Pet 2:4; Jud 6). Men han hade en viss frihet att röra sig dels på jorden, eftersom människan insläppt honom där, dels i själva himlen såsom anklagare (Job 1:6; Sak 3:1).

En anklagare påvisar brott och kräver straff. Och Satan hade giltiga skäl. Därför fick han framträda inför själva Guds tron. Ty här förelåg ett stort brott, som varje människa upprepade. Och brottet var det, att den kerubiska safirtronen stod tom, allt sedan fallets dag. Där satt ingen fullkomlig övervinnare på den. Och detta fördrog Gud tills vidare. Man syndade på hans tålmod (Rom 3:25). Härav begagnade sig Satan, och hängde efter med sina anklagelser ”dag och natt” (Upp 12:10).

Men nu hade lejon-människan Jesus bestigit safirtronen. Och han satt orubblig på den ända in i döden, alltså mitt i själva straffet för det stora brottet. Och därunder övervann han både Satan och hans båda tjänstevilddjur. Därmed gick en dom över denna världen. I sin innersta rot rycktes hon ur sin furstes hand, och han själv blev dömd och nedslungad från himlen som en blix (Joh 12:31; 16:11; Luk 10:18). Så fruktansvärt är Lamm-Lejonets blod för honom. Ty det är stamkerubens blod, det världsövervinnande världsblodet, det himmelska blodet. Härom mer i nästa kapitel.

Alltså befinner sig nu Satan blott i avgrunden och på jorden. Och på jorden får han vara under de 42 månaderna, den stund världen vill ha honom. Men i sinom tid får hon nog av honom. Och då är den lilla tiden till ända. Och då nedkastas han i avgrunden och inlåses i sitt urgamla stamhåll för tusen år. Och vid världens ände nedkastas han i eld- och svavelsjön för evigheters evigheter.

Sålunda: sedan Jesus-Lejonet besekrat Satan på korset, befattar han sig aldrig mer personligen med honom. Det tregradiga nedkastandet är överlämnat åt lägre makter. Först behövs Mikael och alla hans änglar för att driva honom ur himlen, sedan blott en vanlig ängel för att häva honom i avgrunden. Och vem som störtar honom i eldsjön nämns inte. Ty det kan vilken människa som helst, som övervunnit honom genom Lamm-Lejonets segerblod.

I början stark sjunker han alltså i kraft steg för steg och är till slut så maktlös och lätt, att ett barn kan för all evighet blåsa honom bort som agnar ur sin hand.

Detta är Satans levnadshistoria. Den blir också varje satansmänniskas historia. Hur pösigt, stor och stark hon än är en liten tid, sjunka måste hon dock med sin sjunkande furste ända ned i evigheternas eld, om hon sätter sig fast i det satanska motståndaresinnet.

Människa, människa! Vi står här inför hemska och allvarliga djup, som den av draken förvillade världen ler åt. Men har du erfarit något av dem, så ler du inte.

Människa, släck den eldröde drakens glöd, som är hat mot Gud, hans bud och hans heliga. Släck det i Lamm-Lejonets blod, som ger firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek.

Lejonets seger går alltså till själva roten och botten av de onda. Den griper hela den onda andevärlden med fullkomlig omstörtning och nedstörtning och till sist med utstörtning ur hela skapelsen.

2

Världens styrelse och frälsning

Detta är den andra följden av Lejonets seger. Och den är oupplösligt förenad med den förra.

Johannes grät bittert då ingen befanns värdig att ta emot boken. Ty han kände rotprofetian, den till Hesekiel framräkta boken som var ”fullskriven på insidan och utsidan” (Hes 2:9–10), och som innehöll Guds ord till Israel (Hes 3:4), allt det ord som Hesekiel talat. Och det var först och sist ett Guds världsord, som tog gestalt i kerubsynen vid Kebar och i tempelsynen i Jerusalem (kap. 40–48).

Härav förstod Johannes att boken, i hans hand som satt på tronen, måste innehålla hela Guds världsplan. Uppenbarelsesboken har ett litet utdrag ur den under namn av ”en liten bokrulle” (Upp 10:2).

Att ta emot den stora världsplanen var alltså att ta och utföra världsstyrelsen till världsfrälsning.

”Gråt inte! Se, Lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har övervunnit. Han kan öppna bokrullen och dess sju sigill.” (Upp 5:5) Det är allt vad vi får veta om orsaken till denna Lejonets värdighet. Han har övervunnit. Däri ligger den, som vi sett. Med andra ord: han har gjort vad Hesekiel befalldes att göra. Han har ätit boken. Han har henne i sig såsom lejon-ande och lejonliv, såsom sju-sidig tron-ande till tronmakt och tronfrälsning. Han är Ordet i gestalten av den himmelska människan.

Han är världens stamkerub, och därmed är världen hans. Han tar

henne ur Faderns hand, och som en ny himmel och en ny jord lägger han henne åter i Faderns hand. I denna världsstyrelse till världsfrälsning får vi blicka in något litet längre fram i vår bok.

Så omätliga följder har Lejonets seger, så omätliga är hans värdighet, kraft och makt.

Men det är först och främst den föraktade, den bidande och lidande kärlekens makt. Den måste först utföra sitt frälsande förnedringsverk under 42 månader, innan allmaktens järnspira tillgrips vid deras slut. Världsstyrelsens kvarn mal långsamt men fint.

Detta förstår inte människorna. De tycker att det blir ingenting av. Lejonets beprisade kraft och makt syns inte till. Världen blir allt sämre. Det ondas triumf allt större. Och så jublar hopen: ”han finns inte!” Och många förargas och lider skeppsbrott i tron.

Enda räddningen är en grundlig *erfarenhet* av Lejonets tronevangelium, tronnåd, tronfrälsning. Lev sekundligt lejonstånd i Lejonets ande och du håller stånd i allt, saligt skådande hans styrelse och stilla förbidande hans ankomst.

Men akta dig för den vita faran som kommer så välmenande och så nitisk i Guds namn – skökan, som i Lammets namn borttar Lejonet ur Lammet och slingrar sig undan övervinnandet.

Nej, *tro* och håll *fast, fast, fast* din Skapares sista ord till världen: *Den som övervinner ska få detta i arv, och jag ska vara hans Gud, och han ska vara min son. Men de fega, (de lejonlösa) ... de ska få sin del i sjön som brinner av eld och svavel.*

(Upp 21:7–8)

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

TREDJE KAPITLET

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Bibelcitaten är hämtade från Folkbibeln 2015.

I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2024-09-16